

Från www.socialistworld.net, 21/11/2011

David Johnson, Socialist Party (CWI England och Wales) och Niall Mulholland, CWI

Demonstranter och armén kämpar om gatorna

Försvara revolutionen! Masskamp för att störta arméstyret!

Förra helgen och i början av denna vecka utkämpade tusentals aktivister böljande gatustrider med säkerhetsstyrkorna för kontroll över Tahrir-torget i Kairo. Minst 33 människor dödades och över 1750 skadades. Det har också förekommit stora protestdemonstrationer i Alexandria, Suez, Mansoura och andra städer. Gatustrider fortsatte i natt i centrala Kairo, och gjorde därmed delar av staden till "en krigszon". Idag, måndagen den 21 november, har sammandrabbningar rapporterats när statens väpnade styrkor försökt röja rent Kairos Tahrir-torg från demonstranter.

"Militärerna lovade lämna över makten inom sex månader", sade en demonstrant. "Nu har det gått 10 månader och de har fortfarande inte gjort det. Vi känner oss lurade."

Fredagen 18 november genomfördes en massiv demonstration på Tahrir-torget – den största på flera månader. De flesta som deltog i dessa protester var, enligt uppgift, anhängare till islamistiska partier. Men på kvällen inledde ett par hundra ungdomar på nytt en ockupation i den centrala rondellen. Säkerhetsstyrkor inledde en brutal attack mot lägret tidigt på lördag morgon. Detta ledde till att tiotusentals demonstranter återvände tillbaka till torget för att försvara sin rätt att protestera.

"Folket kräver regimens avgång" var parollen som skanderades, samma som användes innan den förre diktatorn Hosni Mubarak föll tidigare i år. En indikation på viss splittring i toppen över hur man skall bemöta de senaste gatuprotesterna, visade sig genom att kulturminister Emad Abu Ghazi avgick, enligt uppgift i protest mot regeringens hantering av demonstranterna.

The Guardian (London 21/11/11) beskrev scenen, "På söndag morgon, efter 24 timmar av hårda gatustrider och revolutionärernas erövring av Tahrir, rullade anti-Mubarak-upprorets möblemang åter in i i huvudstaden. Civila vägspärrar bevakade torget, korrugerad plåt revs för byggnade av barrikader, och ett provisoriskt fältsjukhus upprättades..."

"När den militära attacken slutligen kom och en gång för alla, brutalt och i ett slag, skingrade alla kvardröjande illusioner i demonstranternas sinnen om eventuella skillnader mellan å ena sidan armén och å andra sidan de hatade svartklädda kravallpoliserna, som symboliserade Mubaraks säkerhetsapparat."

Men "i numerärt underläge och slagna flydde soldaterna, fastän först efter att några av dem hade tillfångatagits av demonstranter. Bränder flammade i alla riktningar, men Frihetstorget – som platsens arabiska namn betyder - hade återigen befriats, men för hur länge är det ingen som vågar förutspå."

"Vi stannar här tills vi dör, eller det militära styret dör", sade den 27-årige Mahmoud Turg med verklig intensitet."

Armén klänger sig fast vid makten

Förra helgens händelser har sin grund i en växande ilska över det högsta militärrådets (SCAF) spel i försöken att behålla greppet om makten.

Militärrådet, som leds av fältmarskalk Mohamed Tantawi, har tagit på sig uppgiften att bevaka landets övergång till demokrati efter tre decenniers diktatoriskt styre under Mr Mubarak.

Valen kommer att hållas den 28 november, men det blir allt tydligare för många att SCAF kommer att göra allt för att klamra sig fast vid makten, oavsett människoliv. Istället för att upphäva Egyptens hatade undantagslagar har generalerna, för att skydda sina egna privilegier, utökat dessa. Uppskattningsvis 12.000 människor har förts till militära domstolar under de senaste 10 månaderna, det är en högre siffra än under Mubaraks 30 år av styre.

Rop på Tantawis avgång hördes under helgens protester. BBC rapporterade att demonstranternas krav "har förändrats under helgen". Folkmassor som samlades i fredags krävde av militären att det skall fastställas ett datum för överlämnandet av makten, men nu "vill de att de militära ledarna omedelbart skall avgå och lämna över till en civil administration."

De längsta sammanhängande gatuprotesterna sedan president Hosni Mubarak avlägsnades i februari har väckt frågor om huruvida valen som ska inledas nästa vecka, kommer att komma till stånd.

Flera oppositionspartier rapporteras ha uppgett att de inte kommer att delta i de kommande valen. Mohamed ElBaradei, en pro-kapitalistisk oppositionsfigur, har erbjudit sig att leda en "nationell räddningsregering".

Scener med demonstranter på Tahrir-torget som brutalt attackerade av polis med batonger och tårgas (made in USA), skott i luften och gummikulor påminner om dagarna efter 25 januari-demonstrationen. Det var dessa demonstrationer som satte igång den 18-dagars rörelse som tvingade den tidigare presidenten Hosni Mubarak från makten.

Under de senaste månaderna har spänningarna mellan SCAF-regimen och de massor som vill ha demokratiska rättigheter och ett bättre liv blivit allt djupare och outhärdligare. Nu har dessa djupt rotade och oförenliga skillnader exploderat, i vad många aktivister kallar "den andra revolutionen".

Liksom andra revolutioner, är den egyptiska revolutionen inte en enda enskild händelse utan en process. Massorna kämpade hårt för att få bort Mubarak till priset av många liv. Efter att han hade störtats bröt det ut strejker i många sektorer och protesterna fortsatte med ungdomar, studenter och andra skikt. Stora delar av befolkningen, utmattad av kamp och i längtan efter "stabilitet", sätter sina förhoppningar till att den nya regimen ska övervaka demokratiska val som ska leda till ett bättre liv. Men nu har stora delar av befolkningen dragit den rätta slutsatsen att SCAF är i färd med försöka fortsätta Mubarak-regimen, men i nya kläder, och att det krävs ett nytt revolutionärt uppsving för att vinna verkliga och långsiktiga demokratiska rättigheter och grundläggande sociala och ekonomiska förändringar.

I september var det massiva strejker - nationella strejker av lärare och postanställda, 62 000 kollektivtrafikanställda i Kairo - och till och med poliser av lägre rang, som protesterade mot ledande befattningshavares korrupktion och privilegier. Arbetare drog slutsatsen att de inte kunde lita på den nya regeringen och att de bara kunde få bättre levnadsstandard och verkliga demokratiska rättigheter genom att organisera sig och gå till handling.

Den 9 oktober angreps en koptisk kyrka vilket ledde till en protestdemonstration med 10.000 deltagare mot Maspero, statens TV-centrum. Demonstranterna attackerades av trupper som körde pansarbilar rakt in i folkmassan och dödade massor av demonstranter. TV-rapporter beskyllde demonstranterna för våldet. De fortsatta militära rättegångarna mot civila regim-motståndare har satts under belysning genom gripandet av bloggaren Alaa Abd El-Fattah för dennes rapportering om militärens roll i Maspero-attacken.

Samtidigt fortsätter Michael Nabil Sanad sin hungerstrejk i protest mot det treåriga fängelsestraff han fick i april. Han hade skrivit en artikel som anklagar den nya regeringen för att fortsätta Mubaraks korruption och antidemokratiska metoder.

Den 27 oktober blev en fånge, Essam Atta, avskryvart torterad till döds. Bilden av hans döda kropp var en hemsk påminnelse om Khaled Said, en ung bloggare, som 2010 dödades av två polismän i Alexandria.

Facebook-gruppen ”Vi är alla Khaled Said” var en av de rörelser som kallade till demonstrationen den 25 januari. Många hade hoppats att sådana scener hade skulle upphöra efter avslutandet av Mubaraks styre.

Under helgen den 19-20 november var det stora protester i deltahamnen Damietta mot de föroreningar som kom från gödsel-fabriken Mopco. Tjugotusen demonstranter blockerade hamnen och vägarna in till staden. De attackerades av armén och polisen och två personer dödades. I andra änden av landet, i Aswan, protesterade en massdemonstration av nubier mot skjutningen av en nubisk båtsman som utförts av en polisman.

Samma metoder av förtryck som Mubarak regimen.

Dessa händelser har visat att SCAF använder samma förtrycksmetoder som den gamla regimen. Något annat är heller inte att vänta, eftersom det är samma höga officerare som tjänade Mubarak i årtionden. De har stora ekonomiska intressen, med stora företag som ägs av de väpnade styrkorna. De är fast beslutna att skydda dessa intressen, liksom de gör för resten av den egyptiska härskande klassen.

Detta är anledningen till att CWI den 11 februari, dagen då Mubaraks avlägsnades, argumenterade för att arbetarklassen och ungdomarna borde ha ”Ingen tillit till militära chefer” och för behovet att bygga en oberoende rörelse som kämpar för ”En regering av representanter för arbetare, småbönder och fattiga!”

Det kommande valet är ett val till parlamentets underhus som sedan skall utarbeta en ny konstitution. Två tredjedelar av platserna väljs på lokala listor, medan enskilda personer väljs till de återstående stolarna. Valprocessen kommer att stärka anhängare av den gamla regimen, av vilka många kandiderar som ”oberoende” eller som medlemmar av de ”lojala oppositions”-partier som Mubarak tillät för att ge en demokratisk fernissa åt sin regim.

Regeringen har förklarat att det nya parlamentet inte kommer att ha någon kontroll över de väpnade styrkorna, vilka ska fortsätta att kontrollera sin egen budget och politik. Efter tidiga ramaskrin gjorde SCAF ”eftergifter” och sade de skulle vara ansvariga inför ett Nationellt råd. Hälften skulle väljas av parlamentet och hälften från SCAF, med presidenten som ordförande. Detta skulle ge de väpnade styrkorna effektiv kontroll över sig själva.

Medan islamister förväntas bli det största blocket i det nya parlamentet, så delas deras anhängare mellan flera partier. Den största är den Muslimska brödraskapets (MB) ”Frihet och rättvise-partiet”, som säger sig vilja efterlikna AKP, som är det turkiska regeringspartiet.

Unga medlemmar ur Muslimska brödraskapet bröt sig ut i frustration över den gamla ledningen, vilket återspeglar trycket från de unga aktivister som de hade arbetat ihop med efter den 25 januari-revolutionen. Dessa yngre medlemmar i Muslimska brödraskapet uteslöts från Muslimska brödraskapet och har skapat fyra nya partier. Ett ökande antal konservativa islamister stödjer ett antal mer hårdföra islamistiska salafistiska partier.

De islamistiska partiernas väljarstöd är baserad på deras renommé av välgörenhetsarbete, genom att de fyllde några av de stora luckorna i socialt stöd som fanns under Mubarak, liksom deras rykte som motståndare till Mubarak och att de inte uppfattas som korrumperade. Det har

förekommit rapporter om att dessa partier tillhandahållit kött och mediciner till halva priset vid några valmöten. Bråk över kandidatlistor mellan dessa olika parter har skett under de senaste månaderna. Med växande klasskonflikter, kommer några av dessa islamistiska partier återspegla olika klassintressen.

Den kapade revolutionen

Helgens demonstrationer i Egypten visar att ett ökande antal ungdomar och arbetare förstår att SCAF är helt inriktat på att kapa deras revolution. De unga och arbetare gör modigt motstånd mot armén och polisen på Kairos gator och på andra ställen. Rörelsen måste omedelbart skapa demokratiskt valda kommittéer för masskamp och försvar mot statligt förtryck. Arméns gräsrotter kan vinnas över, genom en fast och bestämd vädjan om anslutning till upproret. Soldaternas klagomål över låga löner, dåliga villkor och hur de behandlas av deras högre befäl måste massrörelsen göra till sina, liksom krav för rätten för soldaterna att organisera sig i en fri och oberoende fackförening, för att bilda soldatkommittéer och välja befäl. Detta kan hjälpa att vinna över arméns gräsrotter och delar av polisen till massorna sida.

Massaktioner från arbetarnas sida, inklusive en generalstrejk, för att störta fältmarskalk Mohamed Tantawi, det högsta militärrådet och hela den ruttna brutala regimen behöver organiseras samtidigt med en offensiv för att mobilisera och organisera massorna som ett underlag för en regering bestående av representanter för arbetare, ungdomar, småbönder och fattiga. En regering som kan vidta omedelbara åtgärder mot kontrarevolutionen och för demokratiska rättigheter och som kan genomföra omedelbara åtgärder för att förbättra levnadsstandarden och bryta med kapitalismen.

Massorna motsätter sig instinktivt en konstitution som godkänts eller utarbetats av militären. CWI efterlyser ett snabbt val av ett verkligt demokratiskt parlament, en revolutionär konstituerande församling, som inte bara kommer överens om regler för val utan också med ett program för att ändra villkoren för de egyptiska massorna. Ett sådant parlament kan bara sammankallas - om det verkligen skall representera majoriteten av befolkningen - under kontroll av demokratiska arbetsplats- och bostads-kommittéer. Företrädare för arbetare och fattiga bönder bör utgöra en majoritet i detta parlament eller denna konstituerande församling.

Verkliga förändringar i arbetarnas, de fattigas och ungdomar intressen kräver en verklig demokratisk förändring. Demokratiska folkkommittéer på arbetsplatser och i bostadsområden kan åter utvecklas eller växa upp under de händelser som nu äger rum på gatorna. Sådana organ, som knyts samman i städerna, på regional och på nationell nivå, kan ligga till grund för en revolutionär konstituerande församling och en regering med en majoritet bestående av arbetare och fattiga.

En arbetarnas och de fattigas regering skulle genomföra verkligt demokratiska reformer, inbegripet regelbundna val av representanter, med en genomsnittlig arbetarlön och när som helst avsättbara om de skulle agera mot arbetarnas och fattigas intressen. Den skulle också garantera rätten att organisera oberoende fackföreningar, rätten att strejka och rätten att organisera politiska partier.

Sådana behövs för att kämpa för anständiga löner och arbetsvillkor, garanterade jobb, och även för anständiga bostäder, utbildning, pensioner och hälsovård. Det nybildade oberoende fackföreningarna behöver bygga sina egna oberoende arbetarpartier för att kämpa för dessa idéer.

En sådan regering skulle nationalisera alla stora företag och banker under demokratisk arbetarkontroll, så att ekonomin kan planeras och skötas utifrån den stora majoriteten av befolkningens behov, istället för till förmån för de rika.

Kampen mellan revolution och kontrarevolution fortsätter genom arbetarklassens strävan att slutföra det som påbörjades den 25 januari - att vinna fulla demokratiska, sociala och ekonomiska friheter. Ett arbetarparti som för fram ett socialistiskt program, kopplat till miljontals arbetares och fattigas dagliga behov, skulle kunde vinna masstöd, och undergräva Muslimska brödraskapets falska alternativ. Genom att gå samman med arbetare och ungdomar i hela regionen, kan en sådan massrörelse leda till en federation av demokratiska socialistiska stater, som gör slut på fattigdom, korruption och förtryck.

CWI säger:

- *Försvara revolutionen: Rensa ut fältmarskalk Mohamed Tantawi och Högsta militärrådet*
- *Inga kompromisser med de gamla resterna av regimen - Nej till styre av militära chefer eller eliten.*
- *Ingen tilltro till någon ny "nationell enhets"-regim som bygger på den härskande klassens och imperialismens intressen.*
- *Bilda demokratiskt valda kommittéer för masskamp och försvar mot statens förtryck*
- *Nej till sekterism - För en arbetarenhet över de religiösa gränserna*
- *Omedelbart upphävande undantagstillståndet. Omedelbart frigivande av alla politiska fångar och fångslade. Inga åtal eller repressalier mot revolutionens aktivister.*
- *Full politisk frihet. Tryckfrihet och organisationsrätt. Demokratisk kontroll över de statliga medierna och öppnandet av de statliga medierna för att publicera ståndpunkterna från alla politiska riktningar som stöder revolutionen*
- *Ingen begränsning av rätten att strejka eller andra stridsåtgärder. Full frihet att bilda fackföreningar och bedriva facklig verksamhet. För demokratiska, kämpande fackföreningar*
- *Bilda demokratiska baskommittéer i de väpnade styrkorna och i polisen*
- *Grip och åtala inför folkdomstolar alla som är inblandade i SCAF-regimens förtryck och korruption. Konfiskera plundrarnas och de korruptas tillgångar.*
- *För omedelbart val till en revolutionär konstituerande församling övervakad av de arbetande människornas, de fattigas och de ungas kommittéer*
- *För en regering av representanter från arbetare, ungdomar, småbönder och fattiga*
- *Nationalisera de stora företagen och bankerna under demokratisk arbetarkontroll så att ekonomin kan planeras och skötas utifrån hänsyn till den stora befolkningsmajoritetens intressen, istället för de rikas fördel*

Översättning: Börje Schellin